

De zanger van de 3JS
geeft zijn visie op het leven

Vreemde leegte

'Hoe is het met je?'... Ik heb ooit al eens een column geschreven over het zogenaamde 'Weerpraatje'. Een soort excuus-praatje als je bijvoorbeeld staat te wachten bij een patatkraam. Soms fantaseer ik dan dat ik ineens antwoord met een heel gedetailleerde analyse van het weer. 'Nou... er waren vanochtend nog enkele mistbanken komend vanuit het oosten over het IJsselmeer, maar deze namiddag werd het toch nog zonnig met slechts hier en daar enkele wolken. De maxima schommelden van 7 à 8 graden vlak aan zee tot 10-12 graden landinwaarts. Er waait al de hele dag een matige wind uit oostelijke richting die vanavond in kracht gaat toenemen. Ik zeg altijd maar... 'reikt de stormwind tot april, wacht de lentevogel stil?'. Dat zeg ik allemaal niet, maar ik bedenk zo'n verhaal en sta een beetje te gniffelen in mezelf, totdat ineens mijn patat klaar is. Je moet toch wát om de tijd de doden. 'Hoe is het?', is ook zo'n zin. Of: 'Alles goed?'. Je verwacht geen uitgebreid antwoord op deze vragen: 'Nou, eigenlijk is het helemaal niet goed, nee', en dan een heel eng verhaal. Dat is de reden waarom wij afgelopen weken niet zo graag de deur uit zijn gegaan. Wij hebben het engste antwoord op die vraag. Caroline en ik wilden het onze dorpsgenoten niet aandoen om ons tegen te komen in de supermarkt en dat ze dan per ongeluk zeggen: 'Hoe is het?', of nog erger: 'Alles goed?'. Voordat we zouden beginnen aan het antwoord, zouden ze zelf al schrikken van de vraag die per ongeluk uit hun mond was ontsnapt. Los van wat het met ons doet als we het wederom moeten uitleggen, met allemaal mensen in zo'n winkel die zich ook ongemakkelijk voelen, omdat ze per ongeluk meeluisteren. We kunnen het niet uitleggen. Het verandert ook per week. Per dag. Per moment.

Wat is dit voor vreemde leegte, waarin ik al weken zweef?

*De mist is verdwenen, echter wat er overbleef
zal nooit meer hetzelfde zijn.
Er sterft een deel van mij.
Ze hebben me hoop gegeven
dat tijd wel een antwoord heeft.
Maar wat heb ik aan medeleven, nu ik zelf niet leef
en alles weer verder gaat, alsof jij niet hebt bestaan.
Kon ik maar even... Had ik nog maar...
Hadden we meer kunnen doen met elkaar?
Geef me een teken! Hoe is het daar?*

*Ik laat het stromen als ik weet dat jij er bent.
Ik word stil en hou me vast aan dat moment.
Waar ben je nou? Het gaat niet zonder jou.
Het laat me nooit meer los.*

Het leven gaat genadeloos verder. Wat ons die dag overkomen is, kunnen we nog maar moeilijk vertellen. Ik was toch al nooit zo'n prater. Ik schrijf het liever. Alle vrienden en familieleden hebben we het verteld. Al honderd keer, tot in de kleinste details. Het vervelende ervan is, dat het ons nu niet meer helpt bij de verwerking. In het begin wel, maar het brengt nu alleen nog maar die vreselijke herinnering terug en het nare gevoel dat erbij hoort. Dat zal nog vaak genoeg terugkomen. Ieder jaar in december sowieso. Die stille strenge winter. Want die is zeker streng voor ons geweest. Dat bewegingsloze uitzicht over het bevroren IJsselmeer in januari. Die vreemde leegte. Zo voelde ons leven de afgelopen weken. Weersverschijnselen hebben, naast persoonlijke omstandigheden, altijd enorm veel invloed gehad op mij en daarom ook op de songs die we schreven met de 3JS. Jullie weten ondertussen dat ik een van de weinigen ben die een weerpraatje heel serieus neemt. Nu nog meer dan ooit.

Ik zag weleens regenbogen.

*Iets wat uit het niets verschijnt.
Nu kijk ik met andere ogen: Overal ben jij.
Ik loop in mezelf te praten, blijf heel even staan.
Licht door de wolken, wassende maan.
Daar kijk ik dan naar en noem zachtjes je naam.
Geef me een teken! Hoe is het daar?
Ik laat het stromen als ik weet dat jij er bent.
Ik word stil en hou me vast aan dat moment.
Waar ben je nou? Het gaat niet zonder jou.
Het laat me nooit meer los.
Nooit meer los.*

*Komt er een dag dat we gewoon weer zeggen...
hoe mooi het leven is? ●*

Jan